

„Erdei őzbak” vadászata --- 2017. május

Hogyan is működik, működhet az őzbak vadászata hegyvidéki (erdei) körülmények között?

Azt már most le szeretném szögezni, hogy szerintem „tömény” erdei őzről nemigen van értelme beszélni, hisz igencsak kevés az olyan vadászterület Magyarországon, amely kizárólag egybefüggő erdő lenne, sehol egy erdei tisztás, kaszáló, legelő, mezőgazdaság, gyümölcsös.

Talán, egy-egy állami erdészeti üzemi területein találkozhatunk nagyobb, több ezer hektáros egybefüggő erdőkkel, de ezekben is – a fokozatos felújítógázásos üzemmódnak köszönhetően – találkozhatunk több-kevesebb bontott, végvágott erdőrésszel, ahol az őz megtalálhatja a maga táplálkozó területét.

De nézzünk csak körül ezeken a területeken! Az előző bekezdés végén már el is értem oda, hogy az őz táplálkozás szempontjából előnyben részesíti az erdei tisztásokat, vágásokat, erdőszegélyek mentén levő kaszálókat, mezőgazdasági kultúrákat (hogy mit milyen arányban, és milyen szívesen fogyaszt, abba most nem szeretnék belemenni), így egyértelmű, hogy vadászataink során ezeken a részeken kell tüzetesebben körülnéznünk.

Április második felében, május elején még javában tarthat a territórium foglalás, ilyenkor sokat mozog a bak, napjában akár többször is végigjárja birtokát. Júniusban, július elején sokszor az lehet az érzésünk, hogy eltűnt az őz a területről, főleg a bakokkal alig lehet találkozni, a territoriális alakoskodások már lezajlottak, üzekedés még nincs, így amolyan két vihar közötti csend van ebben a szűk két hónapban. Aztán július vége környékén megváltozik minden, hirtelen mindenhol őzet, rohángáló bakokat látunk, ilyenkor bukkannak elő a régen keresett, vagy soha nem látott különlegességek, majd augusztus közepén szintén „eltűnnek” a bakjaink, hogy aztán majd amikor már bögő bika után osonunk a vendéggel, akkor álljanak eléink legközelebb.

Vadászati módokat tekintve túl sok választási lehetőségünk nincs, a barkácsolást a legtöbb helyen a terepviszonyok nem engedik, így maradt a cserkelés és a lesvadászat. Személyes gyakorlatom, hogy délután inkább a lesvadászatot, hajnalban pedig a cserkelést részesítem előnyben, bár ugyanolyan jó egy délutáni séta folyamán meglátogatni két-három vágást, mint hajnalban felülni egy erdőszéli lucerna mellé és megvárni, hogy az első napsugarak előcsalogassák az őzeket. Apropos napsugarak! Talán egyik nagyvadfajunk sem szereti annyira a kora reggeli- és a késő délutáni napsütést, mint az őz. Ha délután volt egy nyári zivatar, neagyisten' több napos eső után látszik előbújni késődélutánra a nap, akkor igyekezzünk is kifelé a területre valami nyugati- délnyugati fekvésű vágás- rét- legelő mellé, merthogy a környék (persze csak a közeli „környék”, mondjuk úgy egy „őzterritóriumnyi”) összes őze ott fog legelészve szárítkozni még bőven napnyugta előtt, abban szinte biztosak lehetünk. De ugyanez a helyzet hajnalban is, egy kelet- délkeleti fekvésű vágásban ritka az olyan reggel, ahol az első napsugarakkal együtt nem jelenik meg néhány őz is.

Ha valami különlegességet keresnénk, akkor érdemes körülnéznünk a szőlőhegyen, bekerített gyümölcsösök, erdősítések környékén, ugyanis ezen helyeken több esély van arra, hogy egy-egy barkában torzult, esetleg agancstósérült bakkal találkozunk.

Egy kalappal mindenkinek a tavaszi bakozáshoz!

Juhász Ferenc

